

[H. C. Toft.]

flertalsindstilling og en mindretalsindstilling, men at kun flertalsindstillingen bliver tilkendegivet over for ministeren. Jeg tror ikke, det er ministerens hensigt, og jeg beder derfor ministeren bekræfte over for mig, at han vil arbejde på den måde, jeg her har nævnt. Jeg vil gerne tilføje, at da det er ministeren, der skal lave forretningsordenen, må det være rimeligt, at han i denne forretningsorden drager omsorg for, at der ved møderne i udvalget udarbejdes et sådant referat, at ministeren får fuldt kendskab til de synspunkter, der er fremført under udvalgsarbejdet, således at han har det rigtige og saglige grundlag at træffe sin beslutning på.

Vedrørende § 2, stk. 2, hvorefter ministeren kan bestemme, at visse afgørelser eller dispositioner kan træffes af udvalget, har vi under udvalgsarbejdet fået oplyst af ministeren, at det kun vil ske i begrænset omfang, men at ministeren ønsker at bevare denne formulering for alle tilfældes skyld. Også her er det på ministerens ansvar, det sker, hvis udvalget træffer visse afgørelser, og derfor er også det en god begrundelse for, at formanden for udvalget er en af ministeriets embedsmænd, således at ministeren også her kan blive orienteret. Der står i lovforslaget, at ministeren selv kan gribe ind over for afgørelser og dispositioner truffet af udvalget og ændre dem.

Vedrørende § 3 om autorisation gav jeg sidst udtryk for, at vi gerne under udvalgsarbejdet ville have oplyst, hvilke krav ministeren ville stille. Det har ministeren ikke helt kunnet klarlægge for os, og det forstår jeg for så vidt godt. Men ministeren har oplyst, at de hidtidige krav om autorisation efter loven om landbrugets afsætningsvilkår har været ret begrænsede. Ministeren vil også her lytte til udvalgets forskellige eller ensartede indstillinger, ligesom der kan komme EF-krav om en vis form for autorisation og visse krav til denne autorisation, som enkelte eller flere skal have.

Jeg går derefter til § 4, der drejer sig om at opkræve afgifter. Det er en national bestemmelse, idet det ikke har noget med fællesmarkedets forordninger og markedsordninger at gøre. Efter denne bestemmelse kan ministeren lade opkræve afgifter af danske landbrugsvarer. Det kan komme til

at dreje sig om store beløb; det kan vi ikke vurdere i dag. Men for os at se er det nødvendigt, at folketinget får indseende med, hvilke afgifter ministeren opkræver, og på hvilken måde provenuet anvendes. Også her drejer det sig om en indstilling fra udvalget, hvor ministeren har det fulde ansvar på samme måde som ved de andre paragraffer.

Vi har fra konservativ side lagt vægt på og taget initiativ til et ændringsforslag til § 4, stk. 3, hvorefter ministeren ved hvert finansårs udløb skal meddele folketingets landbrugsudvalg, hvilke udgifter der er opkrævet og til hvilke formål. Dette ændringsforslag er blevet hele udvalgets forslag og er til sidst også tiltrådt af landbrugsministeren. Vi er tilfredse med, at dette ændringsforslag nu vedtages, for derigennem sikrer man folketinget kendskab til dispositionerne, og finder man i folketingsudvalget, når man får disse meddelelser fra ministeren, at afgifterne er urimelige eller uhensigtsmæssige, har et parti jo mulighed for at stille ændringsforslag om, at beføjelserne og bemyndigelserne indskrænkes eller tages fra ministeren.

Under første behandling diskuterede man her i salen, om man kunne lægge afgift på andet end det, lovforslaget handler om, nemlig landbrugsvarer. Der blev også rejst det spørgsmål, om man kunne pålægge en arealafgift og bruge også disse midler til at fremme markedspleje m. m. Under udvalgsbehandlingen har vi fået klart svar fra landbrugsministeren om, at det ikke er muligt i henhold til denne lovgivning at opkræve en arealafgift.

Vi har i udvalget fra forskellige organisationers side fået henvendelser om de afgifter, der i overgangsperioden kan pålægges majs, raps og mælkepulver. Landbrugsministeren har fremsat sine bemærkninger derom, som det fremgår af bilaget til betænkningen.

Under udvalgsarbejdet har landbrugsministeren oplyst, at man havde besluttet, at den mindste mængde, man kunne levere til interventionslageret på korn, var 1.000 t eller 10.000 tønder, medens man i Tyskland, og altså dermed Sydslesvig, kun forlanger 100 t og 1.000 tønder. Ministeren oplyste, at man havde besluttet det, men under udvalgsarbejdet blev det alligevel klarlagt, at dette havde ministeren overhovedet ingen beføjel-